

Η “Αριστερά” και το ΑΚΕΛ (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Νοέμβρη του 2014 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

22 Νοέμβρη, 2014

Η “Αριστερά” και το ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” έχει ενδιαφέρον για τρεις λόγους:

1. Δεν είναι επιστημονικός όρος αλλά ένας όρος εμφανιζόμενος κατά την Γαλλική Επανάσταση ο οποίος αναφερόταν στις θέσεις που συνήθιζαν να κάθονται οι εκπρόσωποι της Εθνοσυνέλευσης
2. Από τότε επιτυγχάνει να διατηρείται στην πολιτική σκηνή λόγω και μόνο της σχετικότητας της ουσίας της, ένα χωρίς δηλαδή πολιτικό και φιλοσοφικό περιεχόμενο
3. έχει ενδιαφέρον ως προς την παλινδρομική ιστορική δυναμική της να κατορθώνει δηλαδή να προσδιορίζει κόμματα, πολιτικές και οικονομικές πρακτικές αποκλειστικά μεταρρυθμιστικού τύπου για ένα πιο δίκαιο κράτος, για μια άλλη τύπου δημοκρατία και για μια πιο δίκαιη οικονομία που πάντοτε έχει χαρακτηρήρα ενάντια στην δικτατορία του προλεταριάτου και στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής.

“Αριστερά” και φως

Ένας παραλληλισμός της κίνησης της “αριστεράς” και η εξάρτησή της από τον σχετικισμό καταφαίνεται στην ακριβώς ίδια κίνηση των θετικώς και αρνητικώς φωτοτροπικών οργανισμών (οι φωτοτροπικοί οργανισμοί είναι αυτοί που έλκονται ή αποθούνται από το φως, για παράδειγμα βλέπουμε τα έντομα που έλκονται από αυτό να κάνουν γύρους γύρω από λάμπες φωτός). Οι θετικώς φωτοτροπικοί οργανισμοί ευθυγραμμίζουν τα σώματά τους σε μια συγκεκριμένη γωνία με την πηγή του φωτός με αποτέλεσμα να καταλήγουν να κάνουν κύκλους γύρω από την πηγή. Οι αρνητικώς φωτοτροπικοί οργανισμοί από την άλλη κρύβονται από την πηγή του φωτός όντας απειλή. Επίσης, τα θετικώς φωτοτροπικά έντομα όταν διακρίνουν μια πηγή φωτός χωρίς εμπόδια και έτσι ο δρόμος προς την πηγή του φωτός είναι καθαρός πετούν κατευθείαν προς την πηγή. Γι’ αυτό μάλλον μερικά έντομα ορμούν προς τις λάμπες.

Αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η «αριστερά», μια θετικώς δηλαδή αλλά πότε πότε και μια αρνητικώς φωτοτροπική πολιτική λογική. Χωρίς την διατήρηση της πηγή του καπιταλιστικού συστήματος είναι χαμένη στο σκοτάδι.

“Αριστερά” και ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” σε σχέση με το ΑΚΕΛ είναι τόσο συνδεδεμένος ο οποίος δεν προσδιορίζει το κόμμα μόνο ως χαρακτήρα αλλά και σχετικοποιεί την ίδια την κατ’ ανάγκην μεταρρυθμιστική πολιτική του με αναφορικό άξονα την μη αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος. Η “αριστερά” προσδιορίζει το πολιτικό πρόγραμμά της πάντα σε σχέση με κάτι άλλο το οποίο γίνεται η βάση πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί όποια κριτική. Αυτή η βάση είναι το καπιταλιστικό σύστημα. Η “αριστερά” διατηρεί τον άξονα προσδιορισμού της με μια κενότητα περιεχομένου, παράγωγο του ίδιου του κεφαλαίου. Αυτό αντανakλάται και από την στάση του στο κείμενο “Η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό” στο οποίο παρότι αυτοχαρακτηρίζεται ως Μαρξιστικό-Λενινιστικό κόμμα [κάτι που οργανωτικά είναι], εντούτοις δηλώνει ότι αποτάσσει το κεντρικό χαρακτηριστικό των ΜΛ κομμάτων που είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, η σοσιαλιστική μορφή δημοκρατίας [όπως επίσης και αποδοχής μικτής οικονομίας και χρήση της αγοράς σαν εργαλείο ανάπτυξης]. Διαβάζουμε στο “Η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό”: “Το σοσιαλιστικό κράτος δικαίου στο οποίο προσβλέπουμε είναι ασυμβίβαστο με τη δικτατορία οποιασδήποτε τάξης [...] Η ομαλή λειτουργία της αγοράς στα πλαίσια του σοσιαλισμού αποτελεί κατά συνέπεια αναγκαιότητα, για την εξασφάλιση της οποίας επιβάλλεται η διασφάλιση όλων των απαραίτητων προϋποθέσεων. Το οικονομικό σύστημα του ανανεωμένου σοσιαλισμού που θα συνδυάζει τον προγραμματισμό και την ελεύθερη αγορά πρέπει να εξασφαλίζει τη διαλεκτική ενότητα”.

Έτσι λοιπόν το ΑΚΕΛ Αριστερά Νέες Δυνάμεις όταν χαρακτηρίζεται ως “αριστερό” κόμμα δεν είναι η ενσάρκωση μιας “αριστερής” ρεφορμιστικής πολιτικής κενής περιεχομένου η οποία κάνει κύκλους επί κύκλων γύρω από την πηγή του φωτός από το οποίο έλκεται; Αν και γυρίζει γύρω από την λάμπα και χτυπά πάνω σε αυτήν υπάρχει η δυνατότητα η λάμπα να σπάσει ποτέ;

“Αριστερά” και Συνέδρια του ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” χρησιμοποιείται στο 5ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 13-15 Σεπτεμβρίου το 1947 εφτά φορές οι οποίες έχουν αποκλειστικά σχέση με την ανάπτυξη του τύπου μετά την μόλις 2 χρόνια αυτοδιάλυση του ΚΚΚ στο ΑΚΕΛ όπου είχε μια πορεία ήδη από το 1941. Η μετάβαση από ΚΚΚ σε ΑΚΕΛ ήταν περίεργη όσον αφορά την ταξική γραμμή των κομμουνιστών σε σχέση με την γέννηση και την χρήση του όρου, αφού εκ των πραγμάτων είχε προκύψει:

1. ένα άνοιγμα σοσιαλδημοκρατιζουσας αντίληψης σε συνδυασμό με ένα αστικό πόλεμο εκ των έσω που σιγά σιγά φέρνει το ΚΚΚ να χάνει την κομμουνιστική του ισχύ, για παράδειγμα: ο Α. Αλέκου γράφει: “Ενόψει των επερχόμενων δημοτικών εκλογών του 1946, το ΑΚΕΛ άρχισε να στρέφεται και προς άλλες κατευθύνσεις για ακόμα πιο πλατύ μέτωπο... όμως περιλάμβανε και παράγοντες της αστικής τάξης” (1948, Ο Ελληνικός Εμφύλιος και η Κύπρος σελ. 65). Επίσης μια άλλου είδους αντίληψη προκύπτει ότι το ΚΚΚ ήταν σεχταριστικό όπως ερμηνεύεται από κύκλους της “αριστεράς” και σήμερα: “Ο Σέρβας με βάση τη γερή μαρξιστική του παιδεία και μόρφωση, αναδείχθηκε σε βασικό στέλεχος του κυπριακού κομμουνιστικού κινήματος και ως ο τελευταίος Γενικός Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου προσπάθησε να το μετατρέψει από σκληροπυρηνικό σεχταριστικό κόμμα σε ένα νόμιμο κόμμα με ευρύτερη βάση που θα ανταγωνιζόταν για την πολιτική ηγεσία με την Εθναρχία, θέτοντας τα θεμέλια στην κυπριακή κοινωνία για την ίδρυση του ΑΚΕΛ.”

(Η Κυπριακή Αριστερά στην Πρώτη Περίοδο της Βρετανικής Αποικιοκρατίας Προμηθέας, Εκδόσεις Ταξιδευτής, 2012, σελ. 82).

1. η κούραση της αντίστασης στην παρανομία με την αγγλοκρατία να πολεμάει το ΚΚΚ με όλες

της δυνάμεις, για παράδειγμα διαβάζουμε: “Από την Κύπρο έφυγε μικρός αριθμός (για τον Ισπανικό εμφύλιο) λόγω των αυταρχικών περιοριστικών μέτρων που είχαν επιβληθεί μετά την εξέγερση του 1931 και των αδυναμιών του ΚΚΚ μετά την εξορία της ηγεσίας του και τη σύλληψη πολλών στελεχών του” (Η Κυπριακή Αριστερά στην Πρώτη Περίοδο της Βρετανικής Αποικιοκρατίας, σελ. 154).

2. διεύθυνση αστικών πολιτικών αντιλήψεων, για παράδειγμα στο History of the Communist Party in Cyprus του Γ. Κατσουρίδη διευκρινίζει ότι κατά την μετάβαση από ΚΚΚ σε ΑΚΕΛ “the communists were the majority in the 17-member committee” με το ερώτημα που προκύπτει να είναι: αφού υπήρχαν και άλλοι που δεν ήταν κομμουνιστές τι πολιτικές αντιπροσώπευαν; Επίσης “Another 100 non-party persons also attended the congress”. Στη συνέχεια ο Γ. Κατσουρίδης με σαφήνεια ισχυρίζεται ότι “The other side endorsed the view that AKEL was not sufficiently mature and there was the danger of ‘rightist’, petit-bourgeois’ if the CPC were dissolved.”
3. η ήττα του ΔΣΕ (μεταφέρεται ο όρος με αρνητικό πρόσημο στη Κύπρο κατά κάποιον τρόπο αλλά στην Ελλάδα ο όρος δεν εδραιώνεται λόγω της παρανομίας).
4. και τέλος γεγονός ήταν ότι από το 1930 μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 1940 το εργατικό κίνημα έδωσε σκληρούς εργατικούς αγώνες. Μετά τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο άρχισε ένας διακριτός αγωνιστικός ταξικός μαρσμός (το 1948 ήταν η τελευταία μεγάλη εργατική απεργία). Η ίδρυση του ΑΚΕΛ εθνικοποίησε το κυπριακό και αποδυναμώθηκε έτσι η ταξική αγωνιστικότητα των εργατών σε μεγάλο βαθμό.

Στο 8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 5-7 Μαρτίου 1954 διαβάζουμε τον όρο “αριστερά” μα μην διακρίνεται από την δεξιά. Η περίπτωση αυτή είναι η μοναδική και δεν την βρίσκει κανείς σε κανένα άλλο συνέδριο του ΑΚΕΛ. Η χρήση αυτή δεν αντικατοπτρίζει φυσικά μια συνειδητή πολιτική στάση του ΑΚΕΛ να εναντιώνεται στις πολιτικές θέσεις ως προς την αντίθεση του περιεχομένου των κομμουνιστικών και “αριστερών” όρων/θέσεων.

“Όπλισμένοι οι Ακελιστές μ’ αυτά τα δυο προγράμματα, κτυπώντας αποτελεσματικά κάθε μορφή σεχταρισμού στη δουλειά τους, επαγρυπνώντας και αποφεύγοντας κάθε παρεκκλιση, δεξιά ή αριστερά, μπορούν και πρέπει ν’ αναπτύξουν τη δράση τους με βάση τα καθημερινά προβλήματα του λαού, για να επισπεύσουν τη συγκρότηση του πλατύτερου δυνατού πατριωτικού μετώπου πάλης.”

Απόδειξη της μη πολιτικής συνειδητής χρήσης των όρων “δεξιά ή αριστερά” το 1954, έγκειται στην ιστορική παράλληλη γέννηση του όρου “αριστερά” στην Ελλάδα. “[Η “αριστερά” γεννιέται κάτω από συνθήκες κρατικής καταστολής ως αμυντική παρονομασία και αυτοπροστατευτική ψευδεπιγραφή](#)” από το 1950 και μετά. Αυτό δίνει φυσικά το έδαφος να [αστικο-] “δημοκρατικοποιηθούν” πολιτικές, τακτικές και στρατηγικές. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι ο όρος “αριστερά” μεταφέρεται και στην Κύπρο εδραιώνεται με το 7ο Συνέδριο το 1951. Στη συνέχεια χρησιμοποιείται ο όρος ως βασική έννοια πολιτικής διαχείρισης μέχρι και σήμερα.

Με το 14ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 25-28 Μαΐου το 1978 κάνει εγγράφως την πρώτη εμφάνισή της ως πολιτική έννοια ο συγκεκριμένος όρος “αριστερά” με την παρακάτω θέση:

“Στην Ευρώπη οι δημοκρατικές δυνάμεις και ειδικά οι δυνάμεις της Αριστεράς βρίσκονται σε άνοδο και σημειώνουν σημαντική πρόοδο. Στην Πορτογαλία και την Ισπανία κατάρρευσαν και τα τελευταία διχτατορικά φασιστικά καθεστώτα που καταδυνάστευαν για δεκαετίες τους λαούς των χωρών τους. Η κατάρρευση τους οδήγησε στην αποκατάσταση της δημοκρατίας, δημιούργησε ευνοϊκές προϋποθέσεις και συνθήκες για δημοκρατική πολιτική ζωή και ανέλιξη, για την οποία παλεύουν αποφασιστικά τα Κομμουνιστικά Κόμματα και άλλες πατριωτικές δυνάμεις αυτών των χωρών.”

Από το 14ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ μέχρι και το τελευταίο συνέδριο του ΑΚΕΛ ο όρος “αριστερά” όλο και πλατιάζει στο δημόσιο, πολιτικό και θεωρητικό λόγο. Ο όρος “αριστερά” έγινε ο εννοιολογικός

άξονας πάνω στον οποίο μπορεί να στηριχτούν και να χαράξουν πορεία πολιτικές θέσεις οι οποίες δεν θα μπορούσαν ποτέ να χαρακτηριστούν ούτε μαρξιστικές αλλά ούτε και κομμουνιστικές. Ο όρος τότε βρήκε την καταλληλότητα της χρήσης του. Το παράδοξο αυτού του όρου συνίσταται στο ότι ως πολιτικός όρος δεν έχει τις θεωρητικές και δη τις φιλοσοφικές προϋποθέσεις να είναι πολιτικός αλλά παραμένει να είναι με κάποιο ιδιαίτερο τρόπο τέτοιος. Πάνω σ' αυτήν την βάση λοιπόν της παραδοξότητας του μη υποστασιοποιημένου πολιτικού όρου εμφανίζεται την ίδια στιγμή ως πολιτικός όρος. Αυτή η αντιδιαλεκτική σχέση του θεωρητικού όρου με τις πολιτικές πρακτικές χαρακτηρίζεται με διεύρυνση της χρήσης του την δεκαετία του 60 και 70 στην Ευρώπη περιγράφοντας μια μεγάλη γκάμα κινήσεων.

Η "αριστερά" αλλά και το "αριστερό" ως πολιτικός όρος δεν είναι η αιτία μιας μετατόπισης της ταξικά επαναστατικής προλεταριακής λογικής σε μια αστική διαχειριστική λογική του καπιταλισμού αλλά ως το παράγωγο της ήδη αποδοχής και διάχυσης της κομμουνιστικής αντίστασης στην αστική ιδεολογία και στην διαχειριστική πολιτική του καπιταλισμού. Η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής είναι το αίτημα των κομμουνιστών αλλά ποτέ της "αριστεράς" και ποτέ του "αριστερού" ως πολιτικού όρου.

Το ζήτημα των συνεργασιών

Για να μην χαρακτηριστεί το παρόν άρθρο ως απλά μια ιδεαλιστική συνθηκολόγηση μιας τάχατες "καθαρής επανάστασης", πρέπει να σημειωθεί ότι ουδεμία σχέση έχει με την ανάλυση της ουσίας της αριστεράς. Αυτό, διότι όπως και οι Μπολσεβίκοι στην επανάσταση του 1917, όσο και στις επαναστάσεις σε Κούβα και Κίνα αλλά και στο κίνημα του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ και στο επαναστατικό κίνημα του ΔΣΕ, οι κομμουνιστές δεν ακολούθησαν απομονωτική στρατηγική αλλά αντιθέτως έκαναν σημαντικές λαϊκές συμμαχίες. Δεν φετιχοποιήθηκε η παρανομία αλλά ούτε και ο κοινοβουλευτισμός. Μαζί με την ανάγκη του ΑΚΕΛ να παρουσιαστεί στο ευρύτερο Κυπριακό κοινό ως αριστερό και λιγότερο κομμουνιστικό κόμμα [για πολλούς και διάφορους λόγους], φετιχοποίησε τον κοινοβουλευτισμό σε τόσο απόλυτο βαθμό που δείχνει και στα γραπτά του την ανάγκη να απολογηθεί εκ των προτέρων και να δώσει εξετάσεις νομιμοφροσύνης στο αστικό σύστημα. Διαβάζουμε στο κείμενο "η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό":

"Ο αγώνας για σοσιαλισμό θα στηριχθεί στην κατάκτηση της πολιτικής πλειοψηφίας του λαού εκφρασμένης μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες και που θα επιτυγχάνεται με την καθημερινή πάλη για την προώθηση των συμφερόντων των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και τη συνεχή διαφώτιση. Η κατάκτηση της πολιτικής πλειοψηφίας θα πραγματοποιηθεί μέσω της συνεργασίας και συμμαχίας όλων εκείνων των πολιτικών δυνάμεων, οι οποίες στον ένα ή στον άλλο βαθμό θα ενδιαφέρονται για την υλοποίηση του κοινωνικού μετασχηματισμού"

Η εγγύηση της αριστεροσύνης με άλλα λόγια, είναι ακριβώς το πάγωμα ή σκότωμα της ταξικής πολιτικής. Η επιλογή του ΑΚΕΛ να αποδεχθεί τους όρους ενός αόριστου αριστερού προτάγματος, το έφερε να αναζητά επικοινωνιακές συνεργασίες που δεν αντανakλώνται σε καμιά περίπτωση στην πραγματικότητα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Μάλλον προσπαθεί να καθυσυχάζει τις ανησυχίες των μαζών που έχουν ήδη αποδεχθεί και ασπαστεί την αστική ιδεολογία, και μικροαστικές παραλλαγές της. Αυτό είχε διπλό αποτέλεσμα, από την μια να αποξενώσει όσους ένιωθαν πιο αριστεροί από το υπάρχον σύστημα [όσους θεωρούσαν δηλαδή ότι το κόμμα συμβιβάστηκε και έχασαν κάθε ελπίδα], αλλά και να δημιουργήσει περισσότερη έχθρα ανάμεσα σε μερίδα της εργατικής τάξης είναι εγκλωβισμένη στα πλοκάμια της ακροδεξιάς και της εθναρχίας [με την εντύπωση που βοήθησε φυσικά και το κατεστημένο να δημιουργηθεί ότι "δεν είναι αρκετό που είναι κομμουνιστές, είναι και συμβιβασμένοι κιόλας"].

Ο Μαρξισμός-Λενινισμός δεν διεκδικεί το αλάθητο και την μοναδική σκοπιά από την οποία μπορεί κάποιος να δει την πραγματικότητα. Είναι όμως μια συνεκτική θεωρία, λόγω του μονισμού μεταξύ κοινωνίας και πράξης, διαλεκτικής σύνδεσης θεωρίας και πράξης. Λέγοντας αυτά, ο Μαρξισμός-Λενινισμός ως η επιστημονική θεωρία του προλεταριάτου, δεν να αναλύεται από το επίσημο ΑΚΕΛ ως αυτό που είναι αλλά συνδυάζεται και χρησιμοποιείται πολλές φορές έξω από το περιεχόμενό του για χάριν συνεργασιών. Οι συνεργασίες σε ταξικό επίπεδο περιλαμβάνουν δουλειά πολλή σε προσωπικό επίπεδο, στους χώρους δουλειάς, στα άμεσα προβλήματα ενώ οι κοινοβουλευτικές με επικοινωνιακά τεχνάσματα, με κοινές διακηρύξεις για πλειοψηφείες στο αστικό κοινοβούλιο με συγκεκριμένες λέξεις που θα καλύπτουν και τις δύο πλευρές. Η μια περίπτωση είναι διαλεκτική, κτίζει δηλαδή πάνω στο λαό, του δίνει την δυνατότητα να πιστέψει στις δυνατότητες του να αναλάβει εξουσία, και η άλλη κτίζει πάνω στην άγνοια του λαού με το να καθυσηχάζει και να λειτουργεί με όρους “οικονομικών ντήλ”. Με ταξική πολιτική λοιπόν εννοούμε τους ελιγμούς του κινήματος με σκοπό όχι απλά βραχυπρόθεσμα οφέλη [ή μικρά οφέλη που μπορεί να προκύψουν σαν αποτέλεσμα της απόταξης της ταξικής πάλης], αλλά που να μπορούν να προσανατολιστούν σε μια διαδικασία οικοδόμησης του Σοσιαλισμού. Προπαντός, είναι σημαντικό να αναγνωρισθεί η θεωρητικοποίηση μικροαστικών ρευμάτων σκέψης που έχουν ενσωματωθεί στο πρόγραμμα ως τάχα διαλεκτικά με την πρόφαση της προσαρμογή του Μαρξισμού-Λενινισμού στα δεδομένα της εποχής. Οι συνεργασίες δηλαδή να είναι απλά αυτό, συνεργασίες ή [διαταξικές]-συμφωνίες όπου είναι απαραίτητο για να καλυτερεύσει η θέση του ταξικού κινήματος στην πάλη. Ο ταξικός πόλεμος όμως δεν αναβάλλεται με τις συμφωνίες κάτι που φάνηκε πολλές φορές και που έχει πληρώσει το ΑΚΕΛ και οργανωτικά αλλά και εκλογικά.

ΑΚΕΛ και ταξικό κίνημα

Η αυταπάτη του όρου “αριστερά” συνιστά μόνο την μορφή της, αφού το περιεχόμενο της είναι κενό ως πολιτικό κομμουνιστικό ρήγμα. Το ΑΚΕΛ Αριστερά Νέες Δυνάμεις με την συνεχώς αυξανόμενη μεταρρυθμιστική πτέρυγά του συνιστά ομολογουμένος ένα “αριστερό” κόμμα που λησμονεί τον εργαζόμενο λαό γιατί έχει ήδη λησμονήσει την κομμουνιστική του προέλευση. Η μακρόχρονη σοσιαλδημοκρατικοποίηση του ΑΚΕΛ εν γένει είναι η απόδειξη ότι η αστική τάξη κυριαρχεί αφήνοντας λαϊκά στρώματα στο έλεος το κεφαλαίου. Με την πτώση Χριστόφια, το πλειοψηφικό σοσιαλδημοκρατικό ΑΚΕΛ αποδιοργανώνεται από τον στόχο του να συγκροτήσει ένα δυναμικό “αριστερό” προγράμμα με την σχεδόν συνοδευτική τελειωτική αποκοπή από κάθε ταξικό πολιτικό περιεχόμενο θέσεων και αγώνων. Χαρακτηριστική ήταν η προσπάθεια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς κατά την διάρκεια της πτώσης Χριστόφια και της “αριστερής κυβέρνησης” να δημιουργήσει τις προοπτικές μιας “εναλλακτικής αριστερής πολιτικής” η οποία κατέλειξε εν τέλει ως ένα πυροτέχνημα, ένα πυροτέχνημα που οδήγησε ακριβώς στην απογύμνωση του όρου “αριστερά” με την αοριστία που τον χαρακτηρίζει.

Σήμερα βρισκόμαστε κάτω από ένα αποδιοργανωμένο, συγχυσμένο και απελπισμένο ταξικό κίνημα, σε μια πολιτική ακινησία αφού το ΑΚΕΛ με την ρεφορμιστική του πτέρυγα και τη προσπάθεια να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα δεν μπορεί να εξυπηρετεί τα ταξικά συμφέροντα του λαού και την έλλειψη μιας εναλλακτικής πρότασης. Ο ιστορικός ρόλος του ΑΚΕΛ που είναι η οργάνωση ενός ταξικού κινήματος που σήμερα εκ των πραγμάτων δεν διακρίνεται. Την ίδια στιγμή ωριμάζουν οι καιροί της οργάνωσης ενός ταξικού μετώπου το οποίο θα μπορούσε να συγκροτηθεί με πρωτοβουλία της πτέρυγας του κομμουνιστικού ΑΚΕΛ σε συνδυασμό με την έτσι και αλλιώς ανάγκη των εργαζόμενων μαζών για μια ριζική αλλαγή της πραγματικότητας τους ή ο λαός θα δημιουργήσει νέους τρόπους πολιτικής δραστηριότητας που δεν εγγυάται κανείς ότι δεν θα είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η ευθύνη βαραίνει όλους όσοι νιώθουν άνετα στην ακινησία ή από την άλλη κείτονται ακόμη μετέωροι στο δίλημμα εργασία ή κεφάλαιο.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αγκάρρα \(Ομάδα\), Ηλεκτρονικά](#)

Last
update: 2020/07/14 16:15 el:digital:agkarra:akel_and_the_left https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:akel_and_the_left&rev=1593252580

Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2014, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, ΑΚΕΛ

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:akel_and_the_left&rev=1593252580

Last update: **2020/07/14 16:15**

